

μέ κίνδυνον πάλιν νά πλακωθῆ ἀπὸ τὰς ἀμάξας καὶ τὰ τραμβαῦ; Καὶ ἀποτεινόμεν (χωρὶς νά προσμένωμεν ἀπάντησιν ἢ διόρθωσιν) τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ προσθέτομεν ἀκόμη, διὰ νά μὴν κἀνῆ πῶς δὲν ξέρει πού, ὅ,τι ὅλα αὐτὰ γίνονται ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου ἀντικρὺ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνοδρίου καὶ εἰς τὰς παρακειμένας ὁδοὺς.

Οἱ πάροχοι τῆς δρόσου καὶ τοῦ νεροῦ ὑδρονομεῖς προειδοποιοῦσι τὸν Κοινόν ὅτι τὴν Πρωτοχρονιά θὰ ἔγουν καὶ μετρημισμένον ὑδρονομεῖς νά συνάξουν μπουναμάδες νά μὴ γελασθοῦν δὲ καὶ τοὺς δώσουν τίποτε, διότι οἱ γνήσιοι ὑδρονομεῖς θὰ δίδουν καὶ Στίχους μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Δημομαρχίας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

καθ' ἣν ὥραν τίθεται τὸ φύλλον ἡμῶν ὑπὸ τὸ πιεστήριον, ἤρχισε νά σχηματίζεται ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου, τῶν ὁποίων ἡ φυσιογνωμία ἤλλαξεν, ὡς φυσιογνωμία κόρης, ἣτις ἐχόρευσεν ἐπανελημμένως μὲ τρεῖς βαλλιστάς. Πανταχοῦ ἐστήθησαν ἀφ' ἐνὸς παράγκαι παιγνιδίων, κροτάλων, συρικτῶν καὶ ἀφ' ἐτέρου αὐτοσχέδια τράπεζαι *ρολλίνας*, δρίστε, κύριοι, εἰς τὰ τυχερά! Κινητοὶ δεῦμποροι ἡμερολογίων, ἡμεροδεικτῶν, συρικτρῶν, περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς. Αἱ μάγκαι, ἡ νεολαία καὶ ὁ κ. Παπαφράγκος, ὁ ὑποψήφιος Δήμαρχος Μεσολογίου, ἤρχισαν τὸ σύριγμα. Τὰ καπνοπωλεῖα μετεβλήθησαν εἰς κουκλοπωλεῖα. Μερικοὶ καπνοπῶλαι ἦνοιζαν καὶ ἰδιαιτέρα καταστήματα. Τὰ ἀρτοποιεῖα εὐωδιάζουν. Εἰς τὰς ἐφαζύμους βασιλόπηγτας τὸ 1882 φιγουράρει ὀρεκτικτώτατον. Μέσα ἐκάστη περιέχει καὶ ἐν εἰκοσαράκι ἀργυροῦν, ὅπερ προστίθεται εἰς τὴν τιμὴν. Τὰ ζαχαροπλαστεῖα βασιλεύουν. Αἱ τούρται ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐργοστασίων ὡς φύλλα ἐφημερίδων ἐκ τοῦ πιεστηρίου. Ὁ Σόλων πολιορκεῖται, ὁ Παπαζήσης ἐξώσθη ἀπὸ νέους καὶ δεσποίνας, ὁ Ἀκριθόπουλος ἐπνίγη ἐντὸς τῆς πελατείας του καὶ ὁ Σίκ, ὁ μέγας Σίκ, δὲν προ-

φράνει νά δίδῃ σικοζυμώτους βασιλόπηγτας καὶ κουραμπιέδες. Ἄλλ' ἡ μεγάλη σφυρίκτρα εἶναι ἡ τοῦ βορρά, ὡς ὁ θορυβώδεστος μύρμιρος θὰ εἶναι τὸ ἐσπέρας ὁ τοῦ ρητινίτου καὶ τὸ παταγωδέστερον πλατάγημα τὸ τῶν παιγνοχάρτων.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Πόσας ἐσθῆτας δύνασαι νά κόψῃς ἀπὸ τριάκοντα πηγῆς πηγῶν ὕφασμα; Ἄν θέλῃς τρεῖς, ἀλλὰ καὶ μίαν. Μὲ τὴν δόσιν τῆς ἀγάπης τὴν ὅποιαν ἔχεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ἡμπορεῖς νά ἀγαπήσῃς τρεῖς φίλους, ἢ καὶ ἓνα μόνον. Ἄλλὰ πιστευσόν μοι, κόψε μίαν ἐσθῆτα μόνον, κάμε ἓνα φίλον μόνον. Αἱ τρεῖς ἐσθῆτες θὰ ἦναι πολὺ στεναῖ, θὰ σχισθῶσιν εἰς τὴν πρώτην κίνησιν... Νομίζεις ἄλλο τι θὰ συμβῆ εἰς τὰς φιλίας;

Ὅστις δίδει τι καὶ ἀπαιτεῖ εὐγνωμοσύνην εἶναι ἠθικὸς τοιογλύφος.

Ἵπάρχει τι μᾶλλον ἀλλόκοτον καὶ ἐνοχλητικώτερον παρὰ τὰς ἐπιφωνήσεις ταύτας τὰς ὁποίας ἀκούει τις τοῦλάχιστον δεκάκις τῆς ἡμέρας;

— Πόσον τίμιος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Β... Ποτὲ δὲν πληρόνει ἐκπροθέσμως. Κανεὶς ἐξ ὧσιν τῷ ἐνεπιστεύθησαν δὲν ἠπατήθη... Ἄ! τὸν γενναῖον ἄνθρωπον!

— Τί λαμπρὸς βαρβιτισμὸς ὁ Γ... οὐδέποτε κάμνει οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην παραφωνίαν. Ἐχει μίαν ἀκρίβειαν τελείαν... Εἶναι μέγας καλλιτέχνης!

— Ἄλλὰ συγγνώμη, Κύριοι, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ τιμιότης καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ εὐφυῖα ἀρχίζουν κάπως ὑψηλότερον τῶν ἀρχηγῶν τούτων καταστάσεων. Ἄν ὁ τίμιος ἄνθρωπός σας δὲν ἐπλήρωνε τὰ χρέη του, θὰ ἦτο ἀπλούστατα κατεργάρης· καὶ ἂν ὁ βαρβιστής σας ἐπαίξε παραχόρδως, θὰ ἦτο ἀπλούστατα ξυλοσχίστης.

Ἄρμενγκῶ.

λευθερίας καὶ μίαν μόνην ἰδέα μ' ἐγοήτευεν, ἰδέα πολὺ πεζὴ καὶ γεροντικὴ ἢ ἰδέα σῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης.

— Μπᾶ νόντενα νά ξεχάσω τὸ δάνειον, καυμένη Ἀριστείδη.

Εὐρισκόμεθα πλησίον φανοῦ ὑπὸ τὸ φῶς αὐτοῦ ἦνοιξε τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ μοὶ ἔδωκεν ἐν χαρτονομίσμα. Τότε ἐνθυμήθην τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν μου, νά παίξω τὴν τύχην μου εἰς τὴν πωσέταρ. Τὸ εἶχα λησμονήσει ἐντελῶς...

Ὁ Κωστής μ' ἐκαληνύκτισεν εὐχόμενος καλὴν τύχην, ἐγὼ τὸν πύχαριστήσα διὰ τὴν καλὴν ἐσπέραν ἣν εἰς αὐτὸν ὤφειλα καὶ ἐχωρίσθημεν.

Ἐκεῖνος ἐπήγαμε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐγὼ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον.

Ἄ, θὰ κερδίσω, θὰ κερδίσω! ἔχω πόσην βεβαιότητα· τὸ νόμισμα τῆς πῆγτας, ἢ ἀνέλπιστος ἐσπερίς, ἢ τόσον θελκτικὴ, μὴ δὲν ἦσαν προμηνύματα καλῆς τύχης;

Αἰφνης φωνὴ κλαυθμηρὰ ἤκούσθη ὀπισθὲν μου:

— Ἀφέντη, ἀφέντη ἢ μέρα πού ξημερώνει αὐριῶ· ἄρρωστα παιδιὰ ἔχω ἰς τὸ στῶμα, ληημοσύνη κάνε καὶ νά χαρῆς τὸν καινούργιον χρόνον ὅπως πῆθυμας.

Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἀπεπνεε τόσην σπαρακτικὴν εἰλικρίνειαν, ὡστε ἀκουσίως ἠσθάνθην ῥίγημα. Καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ἀναπαρίστατο μετὰ τὴν εὐτυχίαν οἴκου, ἣν εἶχον πρὸ μικροῦ ζηλεύσει, φοικωδῆς ἤδη ἡ σκηνὴ τῆς δυστυχίας. Ἐρπαρὸν οἶκημα, συντετριμμένα παραθυρόφυλλα, ῥάκη καὶ πινάκια ἐκ πηλοῦ, καὶ ἀσθενῆ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ χῶματος συνσπειρόμενα παιδιὰ.

Ἐφερα τὴν χεῖρα εἰς τὸ δεξιὸν θυλάκιον καὶ συνήντησαν οἱ δάκτυλοί μου τὴν ἡμίφραγκον τῆς τύχης, τὴν ἔφερα εἰς τὸ ἀριστερὸν καὶ συνέθλιψα τὰ 25 φράγκα τοῦ δανείου. Ἄλλα χρήματα δὲν εἶχα.

Μηχανικῶς, χωρὶς νά ἐνοήσω πῶς... ἔδωκα εἰς τὴν πτωχὴν τὰ 25 μου φράγκα.

Σεῖς δὲν θὰ τὰ ἐδίδατες;

Γεώργιος Δροσίνης.